

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **M. H. H.**, narozen „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
toho času Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 10. 2019, č. j. KRPU-192271-19/ČJ-2019-040022-RBK-ZZ,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ve znění doplnění žaloby podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2019, č. j. KRPU-192271-19/ČJ-2019-040022-RBK-ZZ, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 29. 10. 2019 v 14:45 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě ve znění doplnění žaloby uvedl, že žalovaný nesprávně posoudil využitelnost zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Hodnocení žalovaného považuje žalobce za zjevně nesprávné a zavádějící. Žalovaný principiálně odmítá využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci. Žalovaný nedostatečně zhodnotil, že žalobce se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu několika hodin a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí. Při hodnocení údajného úmyslu žalobce vycestovat znovu do Spolkové republiky Německo žalovaný vycházel z jeho ilegální cesty přes Českou republiku, avšak nedostatečně zhodnotil, že žalobce vstoupil na území Evropské unie legálně, jeho nelegální vstup do schengenského prostoru byl způsoben jeho závislostí na osobách, do jejichž „péče“ se při své cestě za prací svěřil. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že po svém zajištění s českou policií spolupracoval, nerozpíral své porušení pravidel pobytu v schengenském prostoru a možnost vrátit se do Vietnamu. Žalovaný nedostal své povinnosti přihlédnout k míře závažnosti protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil. Pouhý nelegální pobyt nestačí ke klíčovému závěru žalovaného, že v případě žalobce nelze přistoupit k rozhodnutí o uložení zvláštních opatření. Dále zdůraznil, že přestože aktuálně nemá dostatečnou hotovost ke složení finanční záruky, je možné očekávat, že jako dospělá osoba z relativně civilizovaného státu si dokáže obstarat prostředky pro pobyt v České republice např. prostřednictvím příbuzných či organizace IOM či prostřednictvím sociálních charitativních organizací. Dle jeho názoru tedy uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není z hlediska praktické realizovatelnosti vyloučené.
3. Na podporu svých tvrzení poukázal žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57, a ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapituloval předcházející správní řízení a navrhl žalobu zamítnout. Žalovaný zdůraznil, že zvláštní opatření se dle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců neuloží, pokud je u cizince zřejmé, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného členského státu. Žalobce měl nejen takový úmysl, ale dokonce tak učinil, když vstoupil na území Spolkové republiky Německo. Dále žalovaný zdůraznil, že žalobce na území České republiky nikoho nezná, nemá zde žádné rodinné příslušníky, není schopen se ubytovat, nemá dostatek finančních prostředků a nemůže si je nijakým způsobem obstarat. S pasem žalobce cestoval pouze na Ukrajinu a dále již cestoval bez pasu, který odevzdal převaděčům, v úkrytu v zavazadlovém prostoru osobního automobilu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce cestoval bez cestovního dokladu a patřičných oprávnění k pobytu. Svoji identitu nemůže věrohodným způsobem prokázat. Žalovaný uvedl, že z chování žalobce vyplývá důvodná obava, že nebude respektovat případně uložená zvláštní opatření za účelem vycestování.

Případným uložením zvláštních opatření by dle žalovaného byl ohrožen výkon správního vyhoštění, byla by zjevně neúčelná a rozhodně by měla negativní dopad na soukromý život žalobce, neboť by v daném případě byl ponechán zcela bez prostředků na území České republiky. S ohledem na dosavadní nerespektování právních předpisů ze strany žalobce žalovaný dovozoval, že zcela pravděpodobně v případě uložení zvláštních opatření došlo ze strany žalobce k dalšímu pokusu vstoupit nelegálně na území Spolkové republiky Německo. Tvrzení žalobce o možnosti sehnat potřebné finanční prostředky se dle žalovaného jeví jako účelové. Žalovaný zdůraznil, že žalobce cestoval vědomě nelegálně přes území několika států schengenského prostoru. Žalobce o svém nelegálním postavení věděl a nijak to neřešil. K poukazu na spolupráci s policií po zadržení žalovaný uvedl, že odeprání spolupráce s policií je demonstrativním důvodem pro zajištění cizince, ovšem spolupráce nijak nevylučuje zajištění s ohledem na jiné nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. K tvrzení, že žalobce nerozporoval možnost návratu do Vietnamu, žalovaný uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v zařízení pro zajištění cizinců požádal o mezinárodní ochranu, považuje toto tvrzení za účelové.

Správní spis

5. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl předán na území České republiky orgány Spolkové republiky Německo na základě readmisní dohody dne 29. 10. 2019. Následně byl zajištěn. Z výsledku žalobce ze dne 30. 10. 2019 vyplývá, že žalobci cestu do Evropy za práci zaplatili rodiče. Z Vietnamu cestoval na svůj cestovní pas letecky do Turecka a následně na Ukrajinu. Po asi 19 denním pobytu na Ukrajině se následně v zavazadlovém prostoru osobního vozidla vydal na další cestu do Evropy. Přesný cíl cesty sám neznal, neboť cestu mu zařizovali rodiče. Zda za cestu něco platili, nevěděl. Uvedl, že o vízum do států Evropské unie nikdy nežádal. Cestovní pas mu na Ukrajině vzali převaděči. Žalobce dále uvedl, že na území Evropské unie nemá žádné příbuzné a žádný majetek. V návratu do Vietnamu mu dle jeho tvrzení nic nebrání a nic mu tam nehrozí. Finanční prostředky na návrat a zajištění pobytu na území České republiky či složení kauce však nemá. Žalobce uváděl, že se chce do Vietnamu vrátit co nejdříve.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl dle § 75 odst. 1 s. ř. s. v době rozhodování žalovaného, dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
9. Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je *policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
10. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly,*
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo*
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.*
11. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.*
12. Při svých úvahách, zda žalovaný správně postupoval, když neuložil zvláštní opatření místo zajištění žalobce, vycházel soud z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (dostupné na www.nssoud.cz), z nichž vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31, v němž je uvedeno: „Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložním zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“
13. Ve věci není sporu o tom, že žalobce žádným cestovním dokladem, vízem či povolením k pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro schengenský prostor, nedisponoval. Žalobce sice ve své výpovědi uvedl, že nevěděl, že cestovní doklad a vízum potřebuje, ale ze

skutečnosti, že se ani nepokusil vycestovat do Evropy legálně a již ve Vietnamu se prostřednictvím rodičů obrátil na ilegální převaděče s žádostí o zorganizování cesty do Evropy za práci, jednoznačně vyplývá, že žalobce byl srozuměn s ilegálností své cesty do zemí Evropské unie. O tom svědčí i skutečnost, že žalobce cestoval ve skrytu v zavazadlovém prostoru motorového vozidla a vyhnul se kontrole na vnější schengenské hranici. Tvrzení žalobce, že na území Evropské unie vstoupil legálně, nemá oporu v obsahu správního spisu. Soud se za této situace ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobce projevil svým postupem vůli nerespektovat právní úpravu týkající se pobytu cizinců na území Evropské unie a vůli vyhýbat se povinností, které s sebou legální pobyt nese. V důsledku toho je pak velice pravděpodobné, že by žalobce nerespektoval ani zvláštní opatření uložená za účelem vycestování. Motivací žalobce bylo získat v Evropě práci. Z výpovědi žalobce rovněž vyplývá, že nic nenasvědčuje tomu, že by si žalobce mohl jakkoliv adekvátní finanční prostředky na území České republiky opatřit. Žalovaný sám, pak výslovně uvedl, že žádné finanční prostředky nemá a nemůže si je opatřit. Tuto skutečnost žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, a při posouzení věci řádně zhodnotil. Dle soudu tedy žalovaný správně vyhodnotil skutečnost, že žalobce není schopen zajistit si na území České republiky přiměřené ubytování a není schopen ani uhradit příslušnou kauci. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti se lze dle soudu důvodně domnívat, že by žalobce po propuštění ze zajištění případný výkon správního vyhoštění mařil. S ohledem na vše výše uvedené tak soud dospěl k závěru, že žalovaný správně posoudil skutečnost, že podmínky pro uložení zvláštního opatření tak nebyly v případě žalobce dány a žalovaný dle soudu postupoval ve věci zcela správně.

14. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 17. prosince 2019

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce